

Христос - таємниця Бога

Вступ

Бог створив людину за своєю подобою, за своїм образом і своєю природою – праведну людину без гріха. Людина повірила в брехню Сатани, і вирішила не слухатися Бога. Таким чином, вона перестала бути праведною людиною та порушила довірливі відносини з Богом – своїм творцем. Але Бог мав план повернути людину до початкового стану та стосунків із НИМ.

Через тисячі років Бог відкрив Павлові свій план (таємницю). *«...щоб виконати Послання Божє – Таємницю, сховану віками для поколінь, а тепер розкрити для Його святих людей. Їм Бог захотів показати, яким славним багатством є ця таємниця, а саме, що Христос є у вас, надія слави!»* (до Колосян 1:26-27)

Бог почав відкривати «Свою таємницю» поступово, починаючи зі Своєї обіцянки Аврааму, сказавши, що через нього всі люди будуть благословенні. Пізніше він сказав Давиду, нащадку Якова: *«Твій дім і твоє царство переживуть віки переді мною».* (2 Книга Самуїла 7:16)

Ісус, нащадок Давида, народився завдяки дії Святого Духа. Він запропонував Своє безгрішне життя Богові як єдину «спокутну жертву», необхідну для відновлення. Бог прийняв Його жертву, воскресивши Його з мертвих і таким чином звільнивши людину від панування Сатани. Ця жертва Ісуса була планом Бога – його «таємницею» – для того, щоб отримати перемогу над Сатаною, гріхом і смертю.

Прощення гріхів вперше було запропоновано в день П'ятидесятниці всім, хто погодився на заклик Христа покаятися та досягнути прощення шляхом поховання (хрещення) у Його смерть та воскресіння у новому світі в Царстві Божому. Ця пропозиція прощення доступна СЬОГОДНІ для всіх, хто чує і приймає євангельське послання Ісуса – Таємницю Бога.

Розділ 1

Обіцянки патріархам

Створення людини

«Спочатку Бог створив небо і землю. Ця земля була безформна й порожня, темрява була над поверхнею безодні, а Дух Божий ширяв над водами. І сказав Бог: «Нехай буде світло», і засяло світло». (Буття 1:1-3)

В той час як в Євангелії від Іоана 1:1-3 сказано: *«Спочатку було Слово, і Слово було з Богом, і Слово було Бог. Він був з Богом споконвіку. Через нього все було створено; і ніщо, що було створено, не було створено без Нього».*

Коментар: Єдине, що людина знає про першопричину – лиш те, що Бог вирішив відкрити їй. Теорії «вчених людей» не є доведеними. Вони часто суперечать тому, що було відкрито. До того ж, багато з них суперечать переконанням і теоріям інших «вчених людей».

Останній день світобудови зафіксовано в Бутті 1:26-27: *«І сказав Бог: Створімо людину на наш образ, на нашу подобу, і нехай вона панує над рибою морською та над птахами небесними, над худобою, і над усією землею, і над усіма створіннями, що плазують по землі. І створив Бог людину за образ Своїм, за образом Божим створив її; чоловіком і жінкою створив їх».*

Коментар: це творіння відрізнялося від усіх інших Його творінь, оскільки людина була створена за Божою подобою, за Його образом. Людина не є точною копією Бога. Вона створена з плоті та крові, тоді як Бог – є духом.

Адам і Єва

Бог оселив Адама і Єву серед решти Свого творіння, щоб вони керували та панувати над ними. Він сказав Адаму працювати і піклуватися про них. *«І наказав ГОСПОДЬ Бог чоловікові: Ти можеш їсти з будь-якого дерева в саду; але не їж із дерева пізнання добра і зла, бо коли ти з'їси з нього, то напевно помреш!»* (Бут. 2:16-17)

Коментар: Бог дав людині можливість вибору. Їм було наказано працювати, доглядаючи сад, і не їсти з дерева пізнання добра і зла. Вони також мали поповнити землю своїм родом. Тому Адам мав вибір – підкорятися цьому або ж ні.

Диявол прийняв образ змія, щоб спокусити Єву. *«Коли жінка побачила, що плоди дерева були добрими для їжі та гарними на вигляд, а також могли подарувати їй мудрість, вона взяла та й почала їх їсти. Вона також дала трохи своєму чоловікові, який був із нею, і він їх з'їв».* (Буття 3:6)

Коментар: Процес спокуси: - *«кожен спокушається тоді, коли ведеться та зваблюється своїми власними злими бажаннями. Тоді, коли бажання зачалось, воно породжує гріх; а гріх, коли утвердиться, породжує смерть».* (Якова 1:14-15)

Гріх має наслідки

Для Єви плоди були гарними на вигляд та могли подарувати їй мудрість, але непослух має свої наслідки, і в деяких випадках гріх буде виявлено лише перед судом – коли людина постане перед Богом. У випадку Адама і Єви наслідки були миттєвими. Вони були перенесені з раю у царство важкої праці й болю. Бог сказав змієві: *«за те, що ти вчинив це, проклятий ти будеш більше за уся худобу та всіх диких звірів! На череві своєму будеш повзати і порох їстимеш всі дні свого життя. І покладу Я ворожнечу між тобою та між жінкою, і між потомством твоїм та її потомством. Він розтратить тобі голову, а ти будеш бити його в п'яту. До жінки він сказав: «Я примножу твої муки під час вагітності. З болем будеш народжувати дітей. Ти жадатимеш чоловіка свого, а він пануватиме над тобою. Він сказав Адамові: «За те, що ти послухав свою жінку, і з'їв з дерева, про яке Я казав: «Не їж з нього», за те проклята буде через тебе земля! Через болісну працю ти будеш здобувати собі їжу до кінця своїх днів. Земля породить тобі тернину та бур'яни, і їстимеш ти рослини польові. У поті чола свого ти будеш їсти свою їжу, аж поки не вернешся в землю, бо з неї ти взятий, бо ти порох і до пороку вернешся»* (Буття 3:14-19)

Коментар: через цей гріх і Адам, і Єва були відділені від Бога і потребували возз'єднання з Ним. Це примирення вимагало досконалої жертви за їхній гріх непослуху. Ця досконала жертва, очевидно, є посиланням на прихід Бога у вигляді людини з метою стати спокутною жертвою за їх гріхи та за гріхи всіх тих, хто ще прийде.

Каїн і Авель

У Посланні до євреїв 11:4 ми можемо прочитати, що Авель приніс Богові жертву своєю вірою. Тепер віра базується на знанні та любові. Отже, вчинок і позиція Авеля сподобалися Богові, однак вчинок Каїна – ні. Бог сказав про жертву Каїна наступне: *«Якщо ти робитимеш те, що правильно, хіба не будеш прийнятий? Але якщо ти не робитимеш того, що правильно, гріх підкрадеться до твоїх дверей; він хоче оволодіти тобою, але ти повинен подолати його».* (Буття 4:7)

Коментар: можливо те, що запропонував Каїн, або його відношення було неприйнятним, або і те, і інше. Можливо, він запропонував не найкраще, що мав. Можливо, він запропонував щось недозволене або запропонував лише те, що вимагалось, і зробив це із обов'язку чи за наказом, а не за покликом любові. Щоб це не було, Бог був незадоволений, і Каїн знав чому. Наслідком його дій було те, що земля не приносила йому своїх плодів, і він став неспокійним мандрівником.

Коментар: можливо, найбільший біль Адам і Єва відчули тоді, коли Каїн убив Авеля. Не без гріха він був і до вбивства, оскільки серце Каїна не було чистим і не було благочестивим. Їхній біль, мабуть, посилювався тоді, коли Каїн покинув їх, ставши мандрівником. (Буття 6: 1-3, 5-8)

Ной

«Завдяки вірі Ной, отримавши попередження про те, чого ще не бачив, у святому страху збудував ковчег, щоб врятувати свою сім'ю. Своєю вірою він засудив світ і став спадкоємцем праведності, що йде від віри». (до Євреїв 11:7)

Бог сказав Ною, що він повинен зробити, щоб врятувати праведних людей від загибелі під час потопу, що насувався. Безсумнівно, ці інструкції виявилися незвичайними, але дуже чіткими. Можливо, Ной навіть сумнівався як човен, зроблений лише з однієї породи дерева, такий довгий, широкий і високий, лише з одним вікном і дверима, міг врятувати його та його родину. Однак він негайно почав будувати, попереджаючи інших про наслідки їх непокірливого та грішного способу життя. Після того, як ковчег був зведений, Ной і його сім'я увійшли туди. Бог зробив і так, щоб тварини, які дихали повітрям, також увійшли в ковчег. Після того як Бог зачинив двері, Він відкрив джерела безодні та вікна небесні, щоб затопити землю. Декілька місяців потому, вода спала. Тоді Ной, його родина та тварини вийшли з ковчегу.

Ной негайно збудував жертвник, приніс жертву і поклонився Богу. Ця жертва сподобалася Богові. *«Господь відчув приємні пахощі та й сказав у своєму серці: «Не буду більше проклинати землю через людей, хоч усі їх наміри ще з дитинства лихі». Ніколи більше я не знищу всіх живих створінь, як це уже зробив. Поки земля існуватиме, сім'я й жнива, холод і спека, літо й зима, день і ніч не припиняться!» (Буття 8:21—22).* Бог також дав людині ще кілька вказівок.

- *«Все, що живе і рухається, буде вам їжею.*
- *Як я дав вам зелені рослини, тепер даю вам все.*
- *Але ви не повинні їсти м'ясо, в якому ще тече кров.*
- *За вашу кров я обов'язково вимагатиму звіт. Я буду вимагати звітності від кожної тварини. І від кожної людини я також вимагатиму звіту за життя свого ближнього.*
- *Хто проллє кров людини, проллється людиною і його кров; бо за образом Божим Бог створив людину.*
- *Ви ж плодіться й розмножуйтеся, множтесь на цій землі та розселяйтесь на ній!» (Буття 9:3-7)*

«Крім того, оскільки вони вважали недоречним зберігати знання про Бога, він віддав їх розбещеному розуму, щоб вони робили те, чого робити не слід. Вони сповнилися всякого роду гріховності, зла, жадібності та розпусти. Вони сповнені заздрощів, убивств, чвар, обману та злоби. Вони пліткарі, наклепники, богоненависники, зухвалі, зарозумілі та хвалькуваті; вони придумують способи чинити зло; вони не слухаються батьків; вони безглузді, безвірні, безсердечні, безжалісні. Хоча вони знають праведний наказ Бога, що ті, хто робить це, заслуговують на смерть, вони не тільки продовжують це робити, але й схвалюють тих, хто це чинить». (до Римлян 1:28-32)

Коментар: Зверніть увагу на паралель часів Ноя (1-е століття) та сьогоденню ситуацію:

- а. Люди були грішними, і ми є грішниками – до Римлян 3:23 *«бо всі згрішили і позбавлені Божої слави».*
- б. Вони мали померти, і ми можемо – від Іоана 8:24а *«Я сказав вам, що помрете в своїх гріхах».*
- в. Ною було сказано, що робити, щоб врятувати праведних, і нам теж – від Іоана 8:24б: *«Якщо ви не повірите, що Я (Ісус) є (Христос, Син Божий), то справді помрете в своїх гріхах».*
- г. Усі люди часів Ноя мали вибір, і ми також маємо вибір – 2 до Коринтян 6:2б *«Кажу вам, тепер час Божої ласки, тепер день спасіння!»*

Коментар: Усього в шести розділах першої книги Біблії ми побачили три ситуації, коли люди не дотримувалися Божих заповідей, слідували натомість своїм власним бажанням; одна людина порушила заповіді, побачивши щось, що було добрим для їжі та гарним на вигляд, а також могло подарувати мудрість;

інша порушила їх, подарувавши приношення – акт поклоніння – яке не задовільнило Бога; ще одна група людей порушила заповіді, оскільки їх думки та наміри неодноразово були злими. Бог був незадоволений усіма, оцінюючи їхні дії у відповідності зі Своїми стандартами, Своїми Словами. Праведний Бог, їхній Творець, визначив наслідки, які Він вважав відповідними для їхніх дій.

Питання

1. Ми грішимо тоді, коли поступаємось своїм власним порочним бажанням?
Правда ____ Неправда ____
2. Звернення Бога до Каїна «якщо ти робиш те, що правильно» не залишає жодних сумнівів, що Каїн знав, яку саме жертву бажав Бог.
Правда ____ Неправда ____
3. Віра Ноя в Бога проявлялася в його діях.
Правда ____ Неправда ____
4. Бог дозволив людям, які не зберегли знання про Нього
 - a. ____ Мати розбещений розум
 - b. ____ Бути сповненими зла
 - c. ____ Бути наклепниками, зухвалими і зарозумілими
 - d. ____ Стати безвірними, безсердечними і безжалісними
 - e. ____ Усе перераховане вище
5. Усі люди часів Ноя зробили вибір продовжувати жити нечесливо.
Правда ____ Неправда ____

Розділ 2

У пошуках обіцяного Месії

Божа обітниця

Терах породив Авраама. Коли Аврам подорослішав, Бог дав йому обітницю. *«ГОСПОДЬ сказав до Авраама: «Залиш свою землю, свій народ і дім батька свого, і піди на землю, яку Я покажу тобі». Я виведу з тебе великий народ і поблагословлю тебе; Я звеличу твоє ім'я, і ти станеш благословенням. Я благословлю тих, хто тебе благословлятиме, а хто проклинатиме тебе, тих прокляну; усі народи на землі будуть благословенні тобою!»* (Буття 12:1-3). Бог змінив ім'я Авраама на Авраам, коли Він уклав із ним заповіт. Отже, Авраам покинув свій дім і пішов до Ханаану.

Коментар: *«Вірою він зробив свій дім в обітованій землі, як чужинець у чужій країні; він жив у наметах, як і Ісак та Яків, які були з ним спадкоємцями тієї самої обітниці. Бо він сподівався на місто із фундаментом, архітектор і будівельник якого був Бог».* (до Євреїв 11:9-10) Є зрозумілим, що Божа обітниця Аврааму була дана всьому людству, а не лише одній нації, оскільки це сталося більше, ніж за 400 років до того, як Ізраїль став нацією.

Авраам і Сара, його дружина, не мали дітей, хоча Бог обіцяв, що вони матимуть багато нащадків. Вони стомились чекати поки Бог виконає свою обіцянку дати їм сина. Поміркувавши як звичайні люди, вони взяли справу у свої руки. Їхня нетерплячість згодом спричинила великі конфлікти між нащадками Ізмаїла (первістка Авраама, народженого від невільниці Сари) та нащадками Ісаака (обіцяного сина Авраама та Сари). Бог чекав, доки Авраам та Сара фізично не зможуть мати дітей, щоб, коли вони її народять, не було жодних сумнівів, що це був прямий результат Божої обітниці та їхньої віри. (до Євреїв 11:11-12)

Авраам став батьком багатьох народів і відомий як батько вірних, але він сам був не без гріха. Він не раз брехав. Зустрівшись із Богом віч-на-віч, він покався і повірив у Нього. Саме через нащадків Авраама, Ісаака та Якова, у світ прийшов Спаситель, щоб врятувати слухняних віруючих людей шляхом спокутування їх гріхів. *«Коли Аврамові було дев'яносто дев'ять років, явився йому ГОСПОДЬ і сказав: Я – Бог Всемогутній; ходи переді мною і будь непогрішним. Я укладу Угоду між мною й тобою, і вельми примножу твій рід».* (Буття 17:1-2)

Коментар: Угода була скріплена печаткою послуху Авраама Божому наказу обрізати всіх чоловіків. Це сталося за сотні років до того, як Мойсею був даний Закон. Приблизно через рік народився Ісак, і Авраам обрізав його на восьмий день згідно з Угодою.

Пізніше, коли Ісак підріс, Бог наказав Аврааму принести Ісаака в жертву всепалення. Це було випробуванням віри Авраама. Авраам зробив висновки, що оскільки Бог подарував йому Ісаака, коли він та Сара фізично не могли мати сина, то Він міг би воскресити Ісаака з мертвих, щоб виконати свою обіцянку.

Що ж є такого важливого в цих стосунках між Богом і Авраамом? Перш за все, Бог вимагає відданого послуху. Завдяки вірі Авраама було започатковано Божу обітницю забезпечити людині шлях до примирення з Ним – натяк на Божу таємницю. Це стало зрозуміло лише через роки, коли Ісус із Назарету через абсолютний послух запропонував себе як спокутну жертву за людські гріхи. Саме через Ісаака, **сина обітниці**, а не Ізмаїла, його первістка, Угоду було продовжено, оскільки Ісус був нащадком Ісаака через Давида.

Бог обіцяв, що через Авраама всі народи землі будуть благословенні. Тому, людство не може заслужити примирення. Це обіцянка і питання відношення, віри та послуху Ісусу, Христу, Його Слову, Посланню примирення. Вас не повинно дивувати те, що Бог благословляє вірних і слухняних та позбавляє насліддя бунтівних і непокірних.

Тяжкий гріх

Через проблеми між пастухами Авраама та Лота, його племінника, Авраам дозволив Лоту обрати свою землю, а Авраам зайняв іншу територію. Лот вибрав кращу місцевість поблизу міста Содом. *«І сказав Господь: “Оскільки нарікань проти Содому та Гоморри є багато, і оскільки їхній гріх дуже тяжкий, Я зійду зараз і подивлюся, чи зробили вони все так, як нарікали на них, і що Я чув; а якщо ні, то я знатиму»* (Буття 18:20-21)

Перед тим, як Бог послав ангелів знищити Содом, Він відкрив Свої наміри Аврааму, який благав Бога врятувати Содом через праведних людей, які жили там. Але їх було так мало. Отже, ангели Божі в образі людей з'явилися ввечері при вході в місто Содом. Коли Лот побачив цих гостей, він наполягав, щоб вони увійшли до його дому під його покровительством.

Безбожність Содому чітко видно далі: *«Тепер перед тим, як вони лягли спати, люди міста, люди Содому, від старих до молодих, усі люди звідусіль оточили дім. І покликали вони Лота та й сказали йому: Де ті люди, що прийшли до тебе цієї ночі? Виведи їх до нас, щоб ми пізнали їх плотським шляхом». Тож Лот вийшов до них через двері, замкнув двері за собою та й сказав: «Будь ласка, брати мої, не робіть цього лиха! Послухайте, я маю двох дочок, які ще не знали чоловіків; Я виведу їх до вас, а ви робіть з ними, що хочете, тільки не робіть нічого цим людям, тому що вони через це і прийшли під тінь мого даху. І вони сказали: «Відійди!» А тоді мовили: «Цей Лот увійшов сюди, щоб залишитися тут, а продовжує вести себе як суддя; зараз ми з тобою вчинимо гірше, ніж з ними». Тож вони сильно відштовхнули чоловіка Лота й підійшли ближче, щоб зламати двері, але ангели простягли свої руки й потягли Лота за собою в хату, і зачинили двері».* (Буття 19:4-10)

Ангели пояснили Лоту мету своєї місії: *«Коли настав ранок, Ангели спонукали Лота поспішити, кажучи: «Встань, візьми свою жінку та двох своїх дочок, які тут, щоб не загинути під час кари міста». ... «Поспішайте, втікайте туди. Бо я нічого не зможу зробити, поки ви не прийдете туди». Сонце зійшло над землею, коли Лот дістався Зоара. Тоді ГОСПОДЬ послав сірку та вогонь на Содом і Гоморру від ГОСПОДА з неба. Таким чином, Він знищив всі ті міста, всю рівнину, усіх мешканців міст і все те, що росло на землі».* (Буття 19:15, 23-25)

Бог вигнав Адама і Єву з Едемського саду через непослух. Бог знищив водою всіх людей через безбожність людини та злий намір її серця — крім Ноя, його родини та обраних тварин. Потім Він знищив Содом вогнем через його сильну безбожність. Очевидно, що Бог не допускає непослуху та безбожності, і ті, хто практикує таку поведінку, також будуть знищені, якщо не відвернуться від своєї безбожності та не підкоряться волі Бога.

Рабство

Бог закликав Авраама, коли він жив в Урі Халдейському, піти до далекої країни. У нього не було власного дому; була лише обіцянка, що колись його нащадки матимуть дім. Нащадки Авраама зрештою потрапили в рабство до єгиптян. Бог визволив дітей Ізраїля з рабства через Мойсея, щоб вони пішли до землі їхнього насліддя, до землі, де блукав Авраам.

Коментар: Це дуже схоже на наше коротке перебування тут, на землі, серед безбожності, будучи рабами гріха. Бог через Христа визволить людину від рабства гріха до небесного дому, якщо людина довіриться Христу, підкорючись Його заповідям, і житиме з вірою у Нього.

Подорож дітей Ізраїлю в ту далеку країну, Єгипет, почалася з боягузливого вчинку синів Якова проти молодшого брата Йосипа, коли вони продали його групі ізмаїльтян – нащадків Авраамового первістка, Ізмаїла. Вони продали його як звичайного раба, а потім обманом змусили Якова повірити, що Йосипа вбила дика тварина. Йосип залишився вірним Богові, і Бог використав його у своєму плані створити могутню націю з нащадків Авраама. Ця нація виникла після багатьох років рабства в нації, яка поклонялася рукотворним богам, а не Всемогутньому Богу.

Коментар: А люди, які називають себе людьми Бога, дозволяють Йому використовувати себе, як це зробив Йосип?

Приблизно через чотириста років у Єгипті народився Мойсей. Фараон наказав убити всіх єврейських дітей. *«Завдяки вірі батьки Мойсея переховували його три місяці після його народження, бо бачили, що він був незвичайною дитиною. Вони не злякалися царського наказу».* (до Євреїв 11:23)

Мойсея знайшла донька фараона, яка змилосердилася над ним. Сестра Мойсея поклікала свою матір, і «дочка фараонова сказала їй: *«Візьми цю дитину і годуй її для мене, а я заплачу тобі».* Отже, жінка взяла дитину і вигодувала її. Коли дитина підросла, вона відвела її до дочки фараона, і він став їй сином. Вона назвала його *Мойсеєм*, промовивши: *«Я витягла його з води»*» (Вихід 2:9-10)

«Завдяки вірі Мойсей, коли виріс, відмовився зватися сином дочки фараонової. Він вирішив, що краще, щоб до нього ставились так само погано як і до народу Божого, аніж лиш короткий час насолоджуватися радіщами гріха. Він вважав ганьбу заради Христа більшою цінністю, ніж скарби Єгипту, тому що він бачив там свою нагороду. Завдяки вірі він покинув Єгипет, не злякавшись гніву царя; він вистояв, бо бачив того, хто є Невидимий». (до Євреїв 11:24-27)

Коментар: Після того, як єгиптяни навчали Мойсея протягом сорока років, Бог навчав його ще сорок років як пастуха, перш ніж закликати його вивести нащадків Авраама з неволі рабства до землі, давно обіцяної Аврааму, Ісаку та Якову.

Через недостатню віру та непослух цих колишніх рабів, знадобилося сорок років, перш ніж вони були готові підкоритися та претендувати на свою обіцяну землю. Незважаючи на те, що ця земля була дана їм через Божу благодать, вони повинні були побороти ворогів Бога, щоб оселитись там.

Коментар: Сьогодні людство перебуває в рабстві гріха. Завдяки Божій благодаті – дару Його Сина – ми можемо бути звільнені з рабства гріха через кров Христа. Для того, щоб ми досягнули Небес – нашої Землі Обітованої – нам необхідно постійно слухатись та вірити, водночас завжди боротися із ворогами Бога.

Визволення

У потрібний момент мати Мойсея відвела його до дочки фараона. *«Мойсей був навчений всієї мудрості єгиптян і був могутнім у своїх словах та вчинках. Коли Мойсею було сорок років, він вирішив відвідати своїх побратимів-ізраїльтян. Коли він побачив, як єгиптянин жорстоко повівся з одним із них, він став на його захист і помстився за нього, убивши єгиптянина. Мойсей думав, що його народ зрозуміє, що Бог використовував його для їх визволення, але вони цього не зрозуміли».* (Дії 7:22-25)

Коментар: «Я думав» може спричинити багато проблем. Натомість, дозвольте Богу вказувати нам шлях.

Мойсей у страху через свій необдуманий вчинок утік від фараона в мідіянську землю. Він упокорював себе, будучи пастухом, протягом сорока років, після чого Бог був готовий до того, щоб він визволив нащадків Авраама, Ісака та Якова з полону фізичного рабства - що є символом нашого рабства гріха. Десять разів Бог дав фараонові та єгиптянам шанс обрати послух замість руйнування. Здавалося, що фараон вже визнав силу Бога, але з кожним наступним шансом він все легше відмовлявся від цієї думки. Після смерті свого первістка він наказав ізраїльтянам піти. Але згодом він передумав і почав переслідувати їх, щоб повернути їх у рабство.

Саме біля Червоного моря ізраїльтянам довелося зробити свій вибір: послухатися Бога або повернутися в рабство. На тому ж місці фараон і його військо були поховані у водах моря. По той бік постала нова нація, звільнена від рабства.

Коментар: прибувши до Червоного моря, фараон думав, що зможе провести свою армію через море, як це зробив Мойсей. Це символізує нашу втечу від гріха. Опинившись на Христовому хресті, ми повинні прийняти рішення: чи хочемо ми поховати нашого грішного господаря у водах хрещення, щоб повстати як нове творіння? Павло сказав у Посланні до Римлян 6:3-7: *«Хіба ж ви не знаєте, що ми всі, хто охрестився в Ісуса Христа, охрестилися і у смерть Його? Тому ми були поховані з Ним через хрещення в Його смерть, щоб, як Христос воскрес із мертвих славою Отця, так і ми могли жити новим життям. Якщо ми були так з'єднані з Ним у Його смерті, то точно будемо з'єднані з Ним і в Його воскресінні. Бо ми знаємо, що наше старе Я розіп'яли разом з Ним, а тіло гріхове було знищене, щоб ми більше не були рабами гріха, бо кожен, хто помер, звільнився від гріха».*

Ізраїльтяни не увійшли до Ханаану, обіцяної їм землі, одразу, оскільки їхня віра була слабкою. Вони відмовились від повідомлення Ісуса Навина і Калева, які вірили в Бога. Тож, ізраїльтяни блукали в пустелі, поблизу своєї обіцяної землі, протягом сорока років, так і не увійшовши в Землю Обітовану. Лише коли всі чоловіки старше двадцяти років померли (крім Ісуса Навина і Калеба), їм дозволили увійти в обіцяну землю. Бог заборонив Мойсею входити в Ізраїль або заводити людей у Ханаан. Натомість їх очолив Ісус Навин, вірний помічник Мойсея. Коли вони повірили в Бога і послухалися його, їм дозволили увійти в Землю Обітовану.

Коментар: поки ми блукаємо тут, на землі, ми також повинні вірно слухатися Бога, щоб примиритися із ним і мати можливість увійти в нашу Небесну Землю Обітовану. Скільки було таких, як фараон, котрі думали, що зможуть продовжити свою подорож без Бога?

Кам'яні Скрижалі Угоди

Бог творив багато благословенних чудес серед ізраїльтян, найвизначнішим з яких було те, що він вказав дорогу тисячам рабів до землі, обіцяної багато років тому Аврааму.

Через три місяці після того, як вони покинули Єгипет і приблизно через чотириста років після Божої обітниці Аврааму, ізраїльтяни розташувалися табором на Синаї. Тут з'явився Бог і передав Мойсею Свої заповіді. *«Господь сказав до Мойсея: «Зійди до Мене на гору і будь там. Я дам тобі кам'яні скрижалі із Законом і заповідями, які Я написав для їхнього навчання» (Вихід 24:12).* Ми називаємо їх Десятьма Заповідями, і вони перераховані нижче.

1. *«Ти не матимеш ніяких інших богів, окрім Мене.*
2. *«Не створюй собі кумира ні з чого, що вгорі на небі, внизу на землі, або у воді. Не служи і не поклоняйся їм; бо Я, Господь, Бог твій, - Бог ревнивий, що карає дітей за гріх своїх батьків, які Мене ненавидять, аж до третього й четвертого покоління, але виявляє любов до тисячі поколінь тих, хто любить Мене та дотримується Моїх заповідей.*
3. *«Не зловживай ім'ям Господа, Бога твого, бо Господь не залишить невинним того, хто зловживає Його ім'ям.*
4. *«Пам'ятай день суботній, щоб святити його. Шість днів працюю і роби всю свою роботу, а день сьомий — субота – для Господа, Бога твого. Ні ти, ні син твій, ні дочка твоя, ні слуга твій, ні служниця твоя, ні тварини твої, ні чужинець у твоїх брамах не будуть робити у цей день жодної роботи. Бо шість днів творив ГОСПОДЬ небо та землю, море та все, що в них, а сьомого дня Він відпочивав. Тому поблагословив ГОСПОДЬ день суботній і освятив його.*
5. *«Шануй свого батька та свою матір, щоб довго жити тобі на землі, яку ГОСПОДЬ, Бог твій, дає тобі.*
6. *«Не вбивай.*
7. *«Не чини перелюбу.*
8. *«Не кради.*
9. *«Не давай неправдивих свідчень проти свого ближнього свого.*
10. *«Не зазіхай на оселю ближнього свого. Не зазіхай на дружину ближнього свого, ані на його раба, ані на його рабину, ані на вола його, ані на осла його, ані на будь-що, що належить ближньому твоєму».* (Вихід 20:3-17)

Початок коментарів до “Угоди”:

Прочитайте заповіді ще раз і зверніть увагу на те, що це – закони, правила, розпорядження. Це те, що слід і чого не слід робити. Чи знайшли ви якісь твердження про прощення чи віру? НІ! Ця угода була створена для того, щоб направити людину до Христа й допомогти їй усвідомити свій гріх. Вона мала бути замінена на нову угоду, яка прощатиме гріховність.

Але Бог побачив провину людську й сказав: *«Наближається час, говорить Господь, коли Я складу Нову Угоду з домом Ізраїля та з домом Юди. Це буде не така угода, яку Я склав із їхніми праотцями, коли Я взяв їх за руку, щоб вивести їх із Єгипту. Бо вони не зберегли вірності Моїй Угоді, і Я відвернувся від них, говорить Господь. «Ось Нова Угода, яку Я укладу з домом Ізраїля після того, говорить Господь. Я поміщу закони Свої в розум людей і напишу їх на їхніх серцях. Я буду їхнім Богом, а вони будуть моїм народом. Вже ніхто не повчатиме ані ближнього свого, ані брата свого, кажучи «Пізнай Господа», бо всі Мене знатимуть, від малого до великого. Бо Я прощу їхнє зло і не згадаю більше їхніх гріхів». «Назвавши цю Угоду «новою», він визнав стару застарілою; а те, що застаріло, незабаром зникне».* (до Євреїв 8:8-13)

Коли Ісус прийшов, він проповідував послання розкаяння, послання Божої благодаті та віри, любові та примирення. Його місія полягала в тому, щоб *«чинити волю Того, Хто послав Мене, і завершити Його справу»*. (від Іоана 4:34)

Ісус відкрив шлях до прощення гріхів, добровільно віддавши своє життя як єдину спокутну жертву за НАШІ гріхи, усім, хто вірить у Нього і хто *«усім серцем послушались того вчення, яке вам було довірено»*. (до Римлян 6:17)

«Але Святе Писання проголошує, що весь світ є в'язнем гріха. Тому все обіцяне, що дється через віру в Ісуса Христа, було дано тим, хто вірує. До приходу цієї віри, ми були в'язнями закону, замкнені, допоки віра не відкрилася. Тож закон мав привести нас до Христа, щоб ми могли виправдатись своєю вірою. А зараз, коли ця віра прийшла, ми більше не під керівництвом закону». (до Галатів 3:22-25)

«І вас, мертвих у ваших гріхах і з необрізаною плоттю, Він оживив разом із Ним, простивши вам усі гріхи, стерши всі записані вимоги, які були проти нас, які супротивили нам. І Він прибрав їх з дороги, прибавивши до хреста». (до Колосян 2:13-14)

Божя любов і милосердя забезпечили досконалу криваву жертву в Його Сині. Смерть Христа встановила «Нову Угоду», яка передбачає прощення гріхів і свободу від гріха всім, хто послухається заклику до покаяння та послуху. (Прочитайте до Євреїв 9:16-28)

«Якщо ви справді дотримуетесь царського закону, який міститься в Писанні: «Люби ближнього свого, як самого себе», то ви чините правильно. Але якщо ви проявляєте фаворитизм – ви грішите і будете засуджені законом як порушники. Бо той, хто дотримуетесь всього закону, але оступається хоча б на одному пункті, той вважатиметься порушником усього закону. Бо Той, Хто сказав: «Не чини перелюбу», також сказав: «Не вбивай». Якщо ти не чиниш перелюбу, але вбиваєш – ти стаєш порушником закону. Говоріть і дійте як ті, кого судитимуть за законом, що дає свободу, тому що безжалісним буде суд до кожного, хто не був милосердним. Милосердя перемагає суд!» (Якова 2:8-13)

Кінець коментарів до “Заповіту”

За Божим Серцем

Після визволення з єгипетського рабства та отримання землі, що тече молоком і медом, Ізраїлем керували судді, обрані Богом. Але ізраїльтяни хотіли бути такими, як усі народи навколо них. Вони відкинули Бога і хотіли царя. Тож Бог дав їм царя – Саула. Він керувався тим, чого бажали люди – керувався переконаннями – а не був слухняним слугою Бога. Тому Самуїл, за вказівкою Бога, помазав Давида на царя – того, хто буде йому коритися. Багато разів Давиду доводилося тікати від Саула, тому що Саул полював на нього, як на звичайного злочинця, і хотів його вбити. Проте, незважаючи на це, Давид відмовився робити будь-що проти Божого помазання.

Після смерті Саула Давид став царем. Бог сказав про Давида: *«Я знайшов Давида, сина Єссея, чоловіка, який мені до серця; Він зробить усе, що я захочу»*. З нащадків цього чоловіка Бог привів до Ізраїля Спасителя Ісуса, як і *«обіцяв»*. (Дії 13:22-23)

Одного разу люди Давида гуляли серед отари дуже багатой людини на ім'я Навал, і, перебуваючи там, вони ставилися до нього шанобливо і захищали його. Вони не були жорстокими до його пастухів і не забирали нічого, що належало йому. Пізніше коли Давид був поруч, його люди були голодні та потребували їжі, тому Давид попросив у Навала допомоги, але він – похмурий чоловік, відомий своїми підлими вчинками – відмовив Давиду в

його проханні різким та зневажливим тоном. Давид дуже розлютився і мав намір вбити його, але все ж він покався, дозволивши Богу здійснити свій суд.

Все ж, не усі вчинки були благочестивими в житті Давида. Замість того, щоб піти воювати зі своїм військом, він залишився вдома. Там він побачив чарівну жінку, зажадав її і послав за нею, щоб задовольнити своє сексуальне бажання, що порушило її шлюбну угоду – перелюб. Дізнавшись, що вона вагітна від нього, Давид наказав убити її чоловіка, щоб приховати свій гріх. Чи жакливо це? Так! Чи сподобалось це Богу? Ні! Давид захотів тілесного задоволення і піддався спокусі. Він багато настраждався за цей гріх. Але коли він зіткнувся з Натаном, посланцем від Бога, він визнав свою злочестивість, покався і благав про прощення. Незважаючи на прощення, він продовжував страждати від наслідків своїх гріховних вчинків.

Коментар: без сумніву, щире ставлення Давида, його розкаяння та бажання отримати прощення, щоб примиритися з Богом, є причиною того, чому Бог сказав: *«Я знайшов Давида, сина Єссея, чоловіка, який мені до серця; він виконає всю Мою волю»* (Дії 13:22)

Коментар: це та ситуація, в якій знаходиться сьогодні кожний. Ми всі згрішили, і тому потрібне належне ставлення до нашого гріха, щоб примиритися з Богом.

Бог пообіцяв Давиду, що один із його нащадків вічно сидітиме на його престолі, маючи на увазі Ісуса Христа, Царству якого не буде кінця. Це був Христос; без гріха, цілковито підкорившись Богові та добровільно віддавши своє життя як спокутну жертву за нас, таким чином він виконав Божу обітницю, яка була дана Давиду та Аврааму.

Пророцтва про Месію та їх здійснення

Бог говорив напряду з Адамом, Ноем, Авраамом, Ісааком та Яковом у ту епоху, яку багато хто називає «патріархальною епохою». Під час створення ізраїльського народу Бог говорив з Мойсеєм, Ісусом Навином, а потім із їхніми суддями. Коли Самуїл був суддею, люди повстали проти Божого правління, вимагаючи свого царя. Під час правління царів, Бог передав Своє послання через людей, яких ми називаємо «пророками». Усі пророки доносили Боже послання дітям Ізраїлю, але не всі донесли пророцтва про прихід Месії. Протягом сотень років було записано понад 50 пророцтв багатьох різних пророків, усі з яких здійснилися в Ісусі.

Нижче наведено кілька пророцтв і їх здійснення в Новому Завіті.

Малахії 3:1 *«Обережно! Я посилаю свого посланця, який приготує путі переді Мною. Тоді раптом ГОСПОДЬ, якого ви шукаєте, прийде до свого храму. Він посланець Угоди, яку ви бажаєте отримати. Стережіться! Він іде!»* говорить Господь Всемогутній».

Від Матвія 2:1-2 *«Після того, як Ісус народився у Віфлеємі Юдейському за часів царя Ірода, мудреці зі сходу прибули в Єрусалим і запитали: «Де новонароджений Цар Юдейський? Ми бачили Його зорю на сході і прийшли поклонитися йому».*

Буття 49:10 *«Не відійметься скіпетр від Юди, ані знак влади не зникне з-під ніг його, аж поки не прийде йому належний; і будуть народи Йому коритися».*

Від Луки 3:23-38 Генеалогія Ісуса простежує Його родовід від Давида аж до Адама.

Єремія 23:5 *«Ось дні наступають, говорить ГОСПОДЬ, коли Я вирощу для Давида праведну Парость, і він зацарює як цар, і буде діяти мудро, і буде чинити суд та справедливість на землі».*

Від Матвія 1:1 Це опис життя Ісуса Месії, сина Давидового, сина Авраамового.

Ісаїя 7:13-14 *«І сказав він: Послухайте, доме Давидів! Чи не вистачило вам випробовувати терпіння людей, що ви випробовуєте терпіння й Бога мого? Тож сам Господь дасть вам знак. Ось, Діва зачне і породить сина, і дасть йому ім'я Еммануїл (що означає з нами Бог)».*

Від Матвія 1:18 Народження Ісуса Месії сталося таким чином. Коли його мати Марія була заручена з Йосипом, ще до того, як вони жили разом, виявилося, що вона вагітна від Святого Духа.

Від Луки 1:31-33 Через сотні років ангел Гавриїл сказав Діві Марії, що вона матиме сина і «назве Його Ісусом». Він буде Великим і Його називатимуть Сином Всевишнього. І дасть йому Господь Бог трон його батька Давида, і він царюватиме в домі Якова навіки, і царству його не буде кінця».

Михея 5:2 «А ти, о Віфлеєме-Ефрато, ти занадто маленьке, щоб бути серед родів Юди. З тебе вийде для Мене той, хто буде правити в Ізраїлі, що походить із давнини, із древніх днів».

Від Матвія 2:1-6 «Після того, як Ісус народився у Віфлеємі в Юдеї, за часів царя Ірода... цар Ірод... скликав усіх народних головних священиків і законовчителів, і запитав їх, де має народитися Месія. Вони відповіли: «У Віфлеємі, в Юдеї».

Захарії 9:9 «Радуйся вельми, о дочко Сіону! Голосно скрикуй, о дочко Єрусалиму! Ось твій цар іде до тебе; Він справедливий і несе спасіння, смиренний і їде на ослі, на молодому віслюкові, ослячому дитинча».

Від Матвія 21:6-7 «Тож пішли учні і зробили так, як звелів їм Ісус. Вони привели осла та ося, і поклали на них свій одяг; а Ісус сів верхи».

Ісаїя 53:5 «Але Він був ранений за наші провини, Він був битий за наші гріхи; кара була на ньому за наш мир; і ранами Його ми зцілені».

Від Матвія 27:26 «Тоді відпустив він Варавву; а Ісуса він наказав побити батогами, а потім віддав Його на розп'яття».

Ісаїя 53:7 «Він був гноблений і страждав, але він не відкрив Своїх уст; як ягня, що ведуть на заколення, і як вівця, що мовчить перед тим, хто її стриже, так Він не відкрив своїх уст».

Від Матвія 27:12-14 «Коли Ісуса звинувачували первосвященики та старші, Він нічого не відповідав. Тоді Пилат запитав його: «Чи ти не чуєш, скільки звинувачень висувають проти тебе?» Але Ісус нічого не відповів, так що намісник дуже здивувався».

Ісаїя 53:9 «І зробили йому могилу разом з нечестивими та з багатими, хоч він не чинив насильства, і не було омани в устах його».

Від Матвія 27:57-60 «Того ж вечора прибув один багатий чоловік з Ариматеї. Його звали Йосип, і він був учнем Ісуса. Він пішов до Пилата і попросив віддати йому тіло Ісуса, і Пилат наказав його видати. Тож Йосип узяв тіло й загорнув його в чисте лляне полотно. Потім він поклав його у свою нову гробницю, яку він вирубав у скелі. Прикотивши великий камінь до дверей гробниці, він пішов».

Питання

1. Бог пообіцяв Авраму, що всі люди на землі будуть благословенні через нього.

Правда ____ Неправда ____

2. Через злість Бог

- a. ____ прибрав Адама і Єву з їхнього раю
- b. ____ знищив водою всіх людей, крім Ноя та його родини
- v. ____ Знищив Содом вогнем
- d. ____ це не була злість

3. Вчинки, що базуються на «Я думав», а не на істині, спричиняють багато проблем.
Правда ____ Неправда ____
4. Угода, дана Богом через Мойсея, передбачала прощення гріхів
Правда ____ Неправда ____
5. Пророцтва про Месію ніколи не здійснилися. Правда ____ Неправда ____

Розділ 3

Христос – обітниця Бога

З тих пір, як Адам і Єва згрішили, що призвело до того, що вони втратили прекрасні стосунки з Богом, людині необхідно було примиритися з Богом. Їй потрібно було змити свої гріхи і зняти свою провину. У слушний час і завдяки дії Святого Духа, Бог став тілом, щоб оселитися серед людей. Святий Дух зробив чудо, дозволивши Марії завагітніти без статевих відносин з чоловіком. Ангел Гавриїл оголосив Марії, а пізніше і Йосипу, про те, як Бог використає їх, щоб привести Месію, Божого помазанця, на землю, щоб врятувати людство від їхніх гріхів. Вони обоє були готові стати слугами Бога незважаючи на те, як люди ставитимуться до них та їхнього сина Ісуса, чи що вони про них казатимуть. Вони лише хотіли коритися і бути використаними Богом.

«Вона (Марія) народила свого первістка, і сповила Його, а потім поклала Його в ясла, бо не було їм місця у заїжджому дворі. В тім самім краї були пастухи в полі, які вночі стерегли свою отару. І з'явився їм ангел Господній, і слава Господня осяяла їх. Страх охопив їх. Та ангел сказав їм: Не бійтеся, бо ось приніс вам добру звістку – велику радість для всього народу. Бо сьогодні народився для вас у місті Давидовому Спаситель, Який є Христос Господь». (Від Луки 2:7-11)

«У віці дванадцяти років Він (Ісус) вирішив залишитися в Єрусалимі в храмі, щоб послухати вчителів і поставити їм запитання, та самому дати відповіді на них. Невідомо, чи, роками потому, хтось із цих учителів був серед лідерів, які прагнули Його смерті. Коли Йосип і Марія запитали Ісуса про Його рішення залишитися в Єрусалимі, Він відповів: «... «Чому ви шукали мене? Хіба ви не знали, що Я мушу бути в домі Батька Мого?» (Від Луки 2:49)

Повернувшись до Назарету, Ісус «... був слухняний; та мати Його зберігала все це в серці своєму. І зростав Ісус мудрістю, і розвитком, і ласкою Божою й людською». (Луки 2:51-52)

Оголошення Іоана Хрестителя

«Спочатку було Слово, і Слово було в Бога, і Слово було Бог. Він був з Богом споконвіку. Через нього все було створено; і ніщо, що було створено, не було створено без Нього. У Ньому було життя, і те життя було світлом для людей. Світло світить у темряві, але темрява цього не зрозуміла. От прийшов чоловік, посланий від Бога; його звали Іоан. Він прийшов як свідок, щоб засвідчити про те світло, щоб через нього всі люди увірували. Сам він не був світлом; він прийшов лише як свідок світла. Істинне світло, що освітлює кожну людину, було на шляху в світ. Він був у світі, і хоч світ через Нього був створений, світ Його не впізнав. ... Слово стало людиною і оселилося серед нас. Ми побачили славу Його, славу Єдиного, хто прийшов від Отця, повного благодаті та правди». (Від Іоана 1:1-10, 14)

Іоан проповідував хрещення для покаяння, і говорилося, що вся Юдея приходила до Іоана хреститися. (baptizo – грецьке слово, що означає занурення). *«Тоді деякі фарисеї, які були послані, запитали його, кажучи: «Чому ж ти хрестиш, якщо ти не Христос, ані Ілля, ані пророк?» Іоан відповів: «Я хрещу водою, але серед вас є той, кого не знаєте. Він Той, Хто прийде після мене, кому я не гідний розв'язати навіть ремінці на сандаліях Його».... «Наступного дня Іван побачив Ісуса, що до нього йде, і сказав: «Ось Агнець Божий, що забирає на себе гріх світу! Саме його я мав на увазі, коли сказав: «Чоловік, що прийде після мене, перевершив мене, бо був і до мене.» Сам я не знав його, але я прийшов хрестити водою, щоб він відкрився народу Ізраїлю».* (Від Іоана 1:24-31)

Приблизно у віці тридцяти років Ісус пішов з дому, щоб почати виконувати Свою мету, задля якої він покинув Небеса та прийшов на Землю як «Слово».

Ісус - Улюблений Син Божий

Тоді як Іван Хреститель хрестив для покаяння, *«Ісус прийшов із Галілеї до Йордану, щоб охреститися Іоаном. Але Іоан намагався його стримати, сказавши: Це мені треба у тебе охреститися, чому ж ти приходиш до мене? Ісус відповів: Нехай тепер буде так! Так буде правильно, бо так ми відповідатимемо праведності».* Тоді Іоан погодився». І коли Ісус охрестився, він одразу ж вийшов із води, і ось небо розкрилося, і побачив він Духа Божого, що спускався, як голуб, і сховався на Нього; і ось голос із неба сказав: *«Це Син Мій Улюблений, Який догодив мені».* (Від Матвія 3:13-17).

Коментар: це підтверджує те, що Іоан сказав перед тим, як Ісус прийшов для хрещення: *«Ось Агнець Божий, що бере на себе гріх світу!»*

Після Свого хрещення *«Ісус, сповнений Святого Духа, був відведений Духом у пустелю, де сорок днів Його спокушав диявол. За всі ці дні Він нічого не їв, а в кінці зголоднів».* (Від Луки 4:1-2) Тоді Диявол спокушав Його тим, чим спокушаємося ми:

- Бажанням їжі - жага плоті
- Прагненням до влади - гордість життя
- Бажанням мати речі - жадоба ока

Ісус стикався з кожним викликом і спокусою, не піддаючись, зі словами: «Написано». Потім диявол пішов, чекаючи на більш сприятливий час.

Коментар: ми повинні ґрунтувати свій вибір і рішення на волі Отця і на тому, що «написано». Тому, для нас вкрай важливо бути старанними у вивченні Його слів і слів Його апостолів, і знати, що робити, щоб наші гріхи були прощені, і як жити прийнятно перед Богом.

Ісус починає своє служіння

Ісус покинув місце, де Його спокушали, і «повернувся в Галілею в силі Духа, і вістка про Нього розійшлася по всім околицям. Він навчав по синагогах, і всі хвалили Його. Він пішов до Назарету, де був вихований, і в суботу за звичаєм увійшов до синагоги. І він підвівся, щоб читати. Йому вручили книгу пророка Ісаї. Розгорнувши її, він знайшов місце, де було написано:

«Дух Господній на мені, бо Він помазав мене звіщати добру новину бідним. Він послав мене проголошувати свободу в'язням і прозріння сліпим, звільнити пригнічених, та проголосити рік Господньої Милості».

«Потім він згорнув книгу, віддав її служителю й сів. Очі всіх у синагозі були звернені на Нього, і Він почав із таких промов: «Сьогодні сповнилося це Писання у ваших вухах». Усі говорили про Нього добре і дивувалися милосердним словам, що виходили з Його вуст. «Хіба це не син Йосипа?» — запитали вони. ... (Він продовжував розмовляти з ними) і усі люди в синагозі були розгнівані, почувши це. Вони встали, вигнали його з міста і відвели на край гори, на якій було побудоване місто, щоб скинути його і скелі. Але він пройшов прямо крізь натовп і пішов своєю дорогою». (Від Луки 4:14-22, 29-30)

Після короткої розмови з самарянкою, яка прийшла набрати води до колодязя Якова, жінка сказала Ісусу: «Я знаю, що Месія (на ім'я Христос) прийде». Коли він прийде, то все нам пояснить». Тоді Ісус сказав: «Той, Хто розмовляє з тобою, і є Христос». (Від Іоана 4:7...26)

Через деякий час Ісус почав вибирати тих, кого Він навчатиме, щоб вони стали Його посланцями після Його воскресіння. У відповідний час Ісус почав доводити всім, що Він є Богом, Який прийшов на землю, щоб жити серед людей і стати досконалою жертвою за людські гріхи. Він досягнув цього завдяки своєму досконалому життю, яким Він жив, чудесам, які Він творив відкрито перед великим натовпом. Твердження Іоана Хрестителя, самого Бога та Святого Духа, який зійшов на Ісуса, як голуб, також вказують на Ісуса як на досконалу жертву.

Чудеса, знамення і дива

Ісус не здобув жодної освіти в навчальних закладах рабинів. Проте люди визнавали, що він говорив авторитетно, не так, як інші релігійні лідери – рабини, священики, фарисеї, книжники. До цих «вчених людей» Ісус був дуже гострий у Своїх зауваженнях, називаючи їх лицемірами та сліпими провідниками, оскільки їхні серця, розум і погляди були настільки гордими, зарозумілими, пихатими, заздрісними та неготовими зупинитися ні перед чим, щоб зберегти своє місце в суспільстві. Вони навіть приписували Його численні чудеса Дияволу, а не віддавали славу Богові. Ось що Матвій згадує про них у розділі 23: ст.

3 - «*Бо вони не дотримуються того, що проповідують*»

5 - «*Усе, що вони роблять, робиться для того, щоб це побачили люди*».

6 - «*Вони люблять почесні місця на бенкетах і найповажніші місця в синагогах*».

13 - «*Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри!*»

16 - «*Горе вам, проводирі сліпі!*»

33 - «*Ви, змії! Ви виводок гадюк! Як ви втечете від засудження до пекла?*»

Книжники, фарисеї та інші релігійні діячі намагалися різними способами заманити Ісуса в протиріччя, але зазнали невдачі. Вони кинули виклик Його владі, але зазнали краху. (Від Луки 20 і Марка 12)

Іван Хреститель сказав своїм послідовникам, що Ісус був «Агнцем Божим». Під час хрещення Ісуса Бог оголосив, що Ісус був Його Сином і Він був задоволений Ним. Христос почав розповідати євреям про Царство Боже, підтверджуючи Свої слова дуже яскравими чудесами, які ніхто не міг заперечити, навіть Його вороги. Двічі Він творив чудеса перед тисячами людей, коли Він нагодував їх лише кількома шматками риби та хліба. Одного разу Він зупинив похоронну процесію, щоб повернути до життя єдину дитину вдови. Він зцілював людей, які все життя були сліпими чи каліками, про що знали всі в місті. Нарешті він пішов на цвинтар, відкрив могилу і повернув до життя тіло, яке вже розкладалося. Усі ці заяви та чудеса доводили чесним і щирим людям, що Ісус був Сином Божим. Вони повірили.

Багато людей отримали користь від цих чудес. Навіть люди, сповнені заздрості, ревності і жадібності, мусили визнати, що чудеса таки ставалися. Лицемірні релігійні лідери відкинули його через своє бажання влади та престижу. Зробивши так, вони навіть порушили свої власні закони та традиції, показово стверджуючи, що дотримувалися їх. Але релігійні лідери не повірили. Вони хотіли «доказів». Доказів безпосередньо від Бога на небесах, а не від Бога на землі.

Євангеліє Христа

«Те, що було споконвіку, що ми чули, що ми бачили на свої очі, на що ми дивилися і чого наші руки торкалися, - про Слово життя ми свідчимо. З'явилося життя; ми бачили і свідчимо про це, і проповідуємо вам життя вічне, яке було в Отця і було явлене нам». (1 Іоана 1:1-2)

Саме в Христі ми примирилися з Богом, бо *«Ісус відповів: Я є шлях, істина, й життя»*. Ніхто не прийде до Отця інакше, як через Мене» (від Іоана 14:6)

Спокута знайдена у Христі; отже, Христос мусить бути Доброю Новиною, Євангелієм, яке підсумовується таким чином:

- На початку було Слово, Ісус, Христос, Помазаник, Месія.
- Слово стало тілом і жило серед людей.
- Христос не мав гріха.
- Ісус покоровся волі Батька навіть під час смерті на хресті.
- Бог воскресив Його з могили, тим самим перемігши смерть і звільнивши людину від рук Сатани – прямого результату гріха.
- Очищення від гріха відбувається з початку віри в Христа, відходу від (покаяння) непокірного життя, покладення кінця гріху та поховання шляхом занурення у воду у смерть Христа, щоб бути воскресеним Богом, який потім помістить нас у Царство Христа, Його церкву – Тіло.

Його учні почули Його послання, Його притчі та пояснення і були свідками Його чудес. Вони були свідками того, як мертві воскресали, сліпі починали бачити, глухі – чути, і як релігійні лідери це заперечували. Але було багато речей, які їм потрібно було знати, тому Ісус сказав: *«Я маю сказати вам ще багато – більше, ніж ви зараз зможете винести. Коли ж прийде Він, Дух істини, Він направить вас до всієї правди. Він не говоритиме від Себе; він говоритиме лише те, що почує, і він розкаже вам те, що ще попереду. Він принесе мені славу, взявши те, що є моїм, і об'явить це вам»*. (від Іоана 16:12-14)

Тому Христос приніс Богові Своє земне тіло як спокутну жертву, дозволивши римлянам і євреям розпі'яти Його. Його поховали в позиченій гробниці. Бог прийняв Його приношення, воскресивши Його з мертвих, що розвіяло всі сумніви багатьох людей – сумніви щодо того, що Ісус був Богом, який прийшов на землю у тілі людини – Його творіння. Це було необхідно, оскільки люди повинні знати, що вони можуть довіряти Христу, Його силі та Його праву прощати гріхи.

Маси людей слухали Його вчення, але не розуміли його. Воно дуже відрізнялося від їх традицій. Це було послання любові, як показано в наступних віршах.

Від Луки 19:10 *«Бо Син Людський прийшов, щоб знайти та спасти те, що було загублене»*.

Від Матвія 11:28 *«Прийдіть до Мене усі стомлені та обтяжені, і Я дам вам відпочинок»*.

2 Петра 3:9 *«Господь не зволікає виконувати свою обітницю, як деякі вважають. Але він проявляє терпіння до нас, оскільки не хоче, щоб хтось загинув, але хоче, щоб усі прийшли до покаяння»*.

Дії 4:11-12 *«Цей Ісус – камінь, який ви, будівельники, відкинули, а він став наріжним. І ні в кому іншому немає спасіння, бо немає іншого імені під небом, даного людям, яким би ми мали спастися»*.

1 Коринтян 15:3-5 *«Я передав вам насамперед те, що я також отримав: Христос помер за наші гріхи згідно з Писанням. Він був похований, і Він воскрес на третій день, як сказано у Писаннях».*

До Римлян 6:3-5 *«Хіба ви не знаєте, що всі ми, хто охрестився в Ісуса Христа, були охрещені (поховані або занурені) у смерть Його? Тому, ми були поховані з ним через хрещення в смерть, щоб, як Христос воскрес із мертвих славою Отця, так і ми могли мати оновлене життя. Бо якщо ми були з'єднані з Ним у смерті, подібній до Його, ми будемо з'єднані з Ним і у воскресінні, подібному до Його».*

До Ефесян 1:6-9 *«У Ньому (Христі) ми маємо спокуту через Його кров, прощення наших гріхів, завдяки багатству Його милості, якою Він обдарував нас».*

До того як звістка про «Добру новину» могла стати доступною, необхідно було спокутувати гріхи. Ісус, який жив безгрішно, добровільно віддав своє життя як того вимагала «кровна жертва». Тому, Добра Новина Ісуса пропонує людині вибір – прийняти чи відхилити Божу пропозицію прощення та спасіння.

Настав час для спокутної жертви

Коли Ісус готувався до Своєї спокутної жертви, Він сказав: *«Я сказав вам це, щоб ви мали в мені мир. У цьому світі страждатимете, але будьте мужніми! Я переміг світ».* Сказавши це, Ісус подивився на небо і помолився: *«Отче, час настав. Прослав Сина Свого, щоб Син прославив Тебе. Бо Ти дав Йому владу над усіма людьми, щоб Він дав життя вічне всім, кого Ти Йому дав. Ось життя вічне: щоб пізнали Тебе, єдиного правдивого Бога, та Ісуса Христа, що послав Ти Його. Я приніс тобі славу на землі, виконавши роботу, яку ти мені дав. А тепер, Отче, прослав Мене у Своїй присутності тією славою, яку Я мав з Тобою ще до початку світу. Я відкрив Тебе тим, кого Ти дав Мені зі світу. Вони були твоїми; Ти дав їх мені, і вони послухалися Твого слова. Тепер вони знають, що все, що ти дав мені, походить від тебе. Бо я дав їм слова, які ти дав мені, і вони прийняли їх. Вони точно знали, що Я від Тебе, і повірили, що Ти послав Мене»...* *«Я дав їм слово Твоє, і світ зненавидів їх, бо вони не належать світу так само, як і Я не належу йому. Моя молитва полягає не в тому, щоб Ти забрав їх зі світу, але в тому, щоб Ти захистив їх від лукавого. Вони не належать цьому світу, як і я не належу йому. Благослови їх істиною; твоє слово – істина. Як ти мене послав у світ, так і я їх сюди послав. За них Я благословляю Себе, щоб і вони справді були благословенні».* (Від Іоана 16:33; 17:1-8, 14-19)

Коментар: «Благословити» означає відокремлення від світу – відособлення заради служіння Богу. [Ілюстрований біблійний словник Нельсона]

«Коли Ісус закінчив молитися, Він пішов зі Своїми учнями та перетнув долину Кедрон. На тому боці розташовувався оливковий гай, куди він з учнями пішли. А Юда, який його зрадив, знав це місце, бо Ісус часто збирався тут зі своїми учнями. І от Юда прийшов до гаю, привівши з собою загін воїнів і деяких чиновників з числа первосвящеників і фарисеїв. Вони мали при собі смолоскипи, ліхтарі та зброю. Знаючи все, що з ним мало статися, Ісус вийшов і запитав їх: «Кого ви шукаєте?» Вони відповіли: «Ісуса з Назарету». «Це я», — сказав Ісус. ... Тоді загін воїнів зі своїм командиром і юдейськими чиновниками схопили Ісуса. Вони зв'язали його і привели спочатку до Анни, який був тестем Кайяфи - первосвященика того року. ... Тим часом, первосвященик розпитував Ісуса про Його учнів і Його вчення. «Я говорив відкрито світові», — відповів Ісус. «Я завжди навчав у синагогах або в храмі, де збираються всі юдеї. Я нічого не приховував. Навіщо мене допитуєш? Спитай тих, хто мене чув. Напевно, вони знають, що я сказав». Коли Ісус сказав це, один із слуг неподалік вдарив його по обличчю. «Хіба так відповідають первосвященикові?» — запитав він. «Якщо Я сказав щось не так, — відповів Ісус, — скажіть, що не саме так?» Але якщо я говорив правду, то чому ж ти мене вдарив?» Тоді Анна послав його, ще зв'язаного, до первосвященика Кайяфи. ... Тоді юдеї повели Ісуса від Кайяфи до палацу римського правителя. ... Потім Пілат повернувся до палацу, покликав Ісуса і запитав його: «Ти — цар Юдейський?» ... «Це твоя власна думка, — запитав Ісус, — чи інші наговорили тобі таке про мене?» «Хіба я юдей?» — відповів Пілат. «Твій

народ і твої первосвященики віддали тебе мені. Що ж ти скоїв?» Ісус відповів: «Моє Царство не належить цьому світові. Якби це було так, мої слуги боролися б і не допустили б мого арешту Юдеями. Але тепер моє царство не звідси». «Тож, ти – цар!» — сказав Пилат. Ісус відповів: «Ти маєш рацію, кажучи, що я – цар». Я, власне, на те народився і на те прийшов у світ, щоб свідчити про істину. Кожен, хто на боці істини, слухає мене» (від Іоана 18:1-5, 12-13, 19-24, 28, 33-37)

Побиття батогами

Він (Пилат) знову вийшов до юдеїв і сказав: «Я не знаходжу підстав його звинувачувати. ... Чи хочете ви, щоб я звільнив «царя Юдейського»? Вони гукнули у відповідь: «Ні, не його!» ... Тоді Пилат узяв Ісуса і наказав покарати його батогами. Воїни сплели терновий вінок і наділи йому на голову». (від Іоана 18:38-19:2)

Початок коментаря до “Побиття батогами”:

Підготовка до бичування (тілесного покарання) почалася з того, що з В'язня зняли одяг і прив'язали руки до стовпа над головою. Римляни навряд чи б дотримуватися юдейського закону в цьому питанні, але юдеї мали стародавній закон, який забороняв більше сорока ударів батогами.

Римський легіонер крокує вперед із *flagrum* (або *flagellum*) у руці. Це короткий батіг, що складається з кількох важких шкіряних ременів із двома маленькими свинцевими кульками, прикріпленими біля кінців кожного. Важкий батіг з повною силою знову і знову б'є по плечах, спині та ногах Ісуса. Спочатку ремені прорізають лише шкіру. Потім, у міру того, як удари тривають, вони глибше вриваються в підшкірні тканини, спричиняючи спочатку витікання крові з капілярів і вен шкіри, а зрештою – прорив артеріальної кровотечі з судин у м'язах, що знаходяться під ними. Маленькі кульки свинцю спочатку утворюють великі глибокі синці, які збільшуються з наступними ударами. Нарешті, шкіра спини звисає довгими стрічками, і вся область являє собою невпізнанну масу розірваної кровоточивої тканини. Коли старший сотник визначає, що в'язень близький до смерті, побиття нарешті припиняється. [Адаптовано з - "Лікар свідчить про розп'яття, доктор К. Трумен Девіс. konnections.com/Kcundick/crucifix.html"]

Кінець коментаря до “Побиття батогами”

Розп'яття Христа - Спокутна жертва

«Тоді Пилат віддав Його їм на розп'яття. Отже, воїни взяли Ісуса під варту. Несучи власний хрест, він вийшов на місце Черепи (що арамейською називається Голгофа). Тут його розп'яли, а з ним іще двох — по одному з кожного боку, а Ісус — посередині. Пилат підготував і прикріпив до хреста табличку. На ній було написано: ІСУС НАЗАРЕТЯНИН, ЦАР ЮДЕЙСЬКИЙ. Багато юдеїв прочитали цей знак, бо місце, де Ісус був розп'ятий, було поблизу міста, а знак був написаний арамейською, латинською та грецькою мовами. Юдейські первосвященики заперечили Пилату і сказали: «Не пиши «Цар Юдейський», а напиши, що цей чоловік називав себе Царем Юдейським». Пилат відповів: «Що я написав, те й написав». (від Іоана 19:16-22)

Початок коментарів до “Розп'яття”:

Римські солдати вбачають великий жарт у тому, що цей провінційний юдей претендує на роль короля. Вони накидають Йому на плечі мантию і кладуть у Його руку палицю замість скіпетра. Їм ще потрібна корона, щоб завершити свою пародію. Гнучкі гілки, вкриті довгими колючками (які зазвичай використовуються для пучків дров), сплетені у формі корони, натягнули Йому на скальп. Знову спостерігається рясна кровотеча, так як шкіра голови є однією з найбільш судинних ділянок тіла.

Познущавшись над Ним і побивши Його по обличчю, воїни виймають палицю з Його рук і б'ють Його по голові, вбиваючи колючки ще глибше в Його шкіру. Нарешті вони втомлюються від свого садистського спорту, і зривають мантию з Його спини. Уже прилипнувши до згустків та сироватки крові в ранах, її відривання викликає нестерпний біль, такий самий, як при необережному знятті хірургічної пов'язки – і, ніби Його знову шмагають, рани знову починають кровоточити.

На знак поваги до єврейського звичаю, римляни повертають Його одяг. Після прив'язання важкої горизонтальної поперечини хреста (patibulum) до Його плечей, процесія засудженого Христа, двоє розбійників та наряд римських солдат, що спеціалізується на страхах, на чолі з центуріоном починають свій повільний шлях *Via Дolorозою*. Незважаючи на те, що Він намагається йти прямо, вага важкої дерев'яної балки, а також шок, спричинений великою втратою крові, роблять це неможливим. Він спотикається і падає. Груба деревина балки врізається в розтерзану шкіру та м'язи плечей. Він намагається піднятися, але людські м'язи не здатні це витримати.

Сотник, який бажає продовжити розп'яття, обирає для несення хреста стійкого глядача з Північної Африки, Симона з Кірінеї. Ісус іде за ним, все ще стікаючи кров'ю та обливаючись холодним липким потом шоку, доки наразті 650-ярдний шлях від фортеці Антонія до Голгофи не завершився.

Ісусу пропонують вино, змішане з миррою – легку знеболювальну суміш. Він відмовляється її пити. Симону наказують стягнути патибулум до землі, а Ісуса різко кидають спиною на нього, так, щоб він уперся плечима в деревину. Легіонер намагається запади́ну на передній частині зап'ястя. Він вбиває важкий квадратний кований цвях в зап'ястя наскрізь – глибоко в дерево. Він швидко переходить на інший бік і робить те саме, обережно, щоб не стягнути руки занадто сильно, і дати їм можливість трохи згинатися та рухатися. Потім патибулум піднімається на місце у верхній частині стовбура, і титул із написом «Ісус із Назарету, Цар Юдейський» прибивається у потрібному місці. Тепер ліва ступня притискається задньою частиною до правої; стопи витягнуті, пальці направлені донизу. Через звід кожної стопи вбивається цвях, залишаючи коліна трохи зігнутими. Тепер жертва вважається розп'ятою. Коли Він повільно сповзає донизу, тиснувши ще більше своєю вагою на цвяхи у зап'ястях, нестерпний біль пронизує все тіло від пальців, просуваючись вгору по руках, і мов вибухає в мозку – це цвяхи в зап'ястях тиснуть на серединні нерви. Коли Він штовхає себе вгору, щоб уникнути цих затяжних мук, Він перекладає всю вагу на цвях, вбитий у Свої стопи. Знову відчувається пекуча агонія від цвяха, що розриває нерви між плесновими кістками стоп.

У той момент, коли руки втомлюються, великі хвилі судом прокочуються по м'язах, стискаючи їх глибоким, невпинним, пульсуючим болем. Ці судоми більше не дають можливості підштовхувати себе вгору. Висячи на руках, грудні м'язи паралізовані, а міжреберні м'язи не можуть працювати. Повітря ще можна вдихнути, але вже не можна видихнути. Ісус намагається трохи піднятися та зробити хоча б один короткий вдих. Вкінці-кінців, вуглекислий газ накопичується в легенях і в крові, і судоми частково вщухають. Час від часу, у вигляді судом, він здатний підштовхнути себе вгору, щоб видихнути і знову вдихнути життєдайний кисень.

Безсумнівно, саме в цей момент Він вимовив сім коротких речень, які були занотовані. [Адаптовано з – “Лікар свідчить про розп'яття”, доктор К. Трумен Девіс, konnections.com/Kcundick/crucifix.html]

Кінець коментарів до “Розп'яття”

«Від години шостої аж до години дев'ятої темрява покрила всю землю. Приблизно о дев'ятій годині Ісус вигукнув гучним голосом: «Елі, Елі, лама савахтані?», що означає: «Боже мій, Боже мій, чому Ти мене покинув?» ... Коли Ісус ще раз голосно скрикнув, він віддав дух. У той момент завіса храму розірвалася навпіл: від верху до самого низу. Земля здригнулася, і скелі розкололися. Гробниці відкрилися, і тіла багатьох святих людей, які померли раніше, воскресли. Вони вийшли з гробниць, а після воскресіння Ісуса увійшли до святого міста і явилися багатьом людям. Коли центуріон і ті, хто з ним стерегли тіло Ісуса, побачили землетрус і все, що сталося, вони дуже перелякалися й вигукнули: І справді, це був Син Божий!» (від Матвія 27:45-46, 50-54).

Коментар: Іоанн додає: *«Пізніше, знаючи, що все вже завершено, і щоб Писання сповнилося, Ісус сказав: «Я спраглий». Там стояла посудина з винним оцтом, тож вони змочили в ній губку, настромили її на стеблину гісопу і піднесли її до губ Ісуса. Коли Ісус прийняв напій, він сказав: «Звершилося». Після цього він схилив голову та віддав дух».* (від Іоана 19:28-30)

Коментар: Завіса, що відокремлювала Святе Місце від Святого Святих, де Бог був присутній до Вавилонського полону, була розірвана зверху до самого низу, що дозволило кожному юдею побачити Святе Святих і мати доступ до нього.

Коментар: Важливим є те, що завісу було розірвано з самого верху. Це означає, що це не було зроблено людиною.

Коментар: *«Тепер ви – у Христі Ісусі, усі неюдеї, що колись були далеко, наблизилися до Нього через кров Христа. Бо Він Сам є нашим миром, Який об'єднав нас в один народ і зруйнував перешкоду – роздільну стіну ворожнечі, скасувавши у своєму тілі Закон з його заповідями та постановами».* (до Ефесян 2:13-15)

Поховання Христа

«Оскільки юдеї не хотіли, щоб тіла залишалися на хрестах у суботу, вони попросили Пілата, щоб той наказав перебити їм ноги і зняти тіла. Тоді воїни прийшли й переламали ноги першому чоловікові, який був розп'ятий разом з Ісусом, а потім і другому. Але коли вони підійшли до Ісуса, вони побачили, що він уже мертвий, і не стали перебивати йому ноги. Натомість один із воїнів проколов Ісусові бік списом, після чого раптово з рани витекла кров та вода. Чоловік, який це бачив, засвідчив це, і свідчення його істинне. Він знає, що говорить правду, і засвідчує це, щоб і ви повірили. Це сталося, щоб виконати Святе Писання: «Жодна кістка Його не буде зламана», і як сказано у іншому Писанні: «Вони дивитимуться на Того, Кого прокололи списом» (від Іоана 19:31-37).

«Згодом, Йосип з Ариматеї попросив у Пілата тіло Ісуса. Йосип був учнем Ісуса, але тримав це у таємниці, бо боявся юдеїв. З дозволу Пілата він прийшов і забрав тіло. З ним був Никодим, чоловік, який раніше відвідував Ісуса вночі. Никодим приніс суміш мирри й алое, близько ста літрів. Взавши тіло Ісуса, вони двоє загорнули його разом із пахощами в лляне полотно. Так ховають за юдейськими звичаями. На тому місці, де розп'яли Ісуса, був сад, а в саду нова могила, в яку ще нікого не поховали. ... Він прикотив великий камінь до входу в гробницю й пішов геть». (від Іоана 19:38-42; від Матвія 27:60)

Воскресіння Христове

«Коли минула субота, Марія Магдалена, Марія, мати Якова, і Саломія купили пахоців, щоб намастити тіло Ісуса. Дуже рано першого дня тижня, відразу після сходу сонця, на шляху до гробниці вони запитали одна одну: «Хто ж відкотить той камінь від входу до гробниці?» Але коли вони підняли очі, то побачили, що той величезний камінь був відкочений вбік. Увійшовши до склепу, вони побачили, що праворуч сидить юнак, одягнений в білий одяг. Вони злякалися. «Не лякайтеся», — сказав він. «Ви шукаєте Ісуса Назарянина, якого розп'яли. Він воскрес! Його тут немає. Подивіться на місце, де його поховали. Та підіть, скажіть Його учням і Петру: «Він прийде у Галілею раніше за вас». Там ви побачите його, як він вам і казав». Тремтячи, жінки вийшли і втекли з гробниці спантеличені. Вони нікому нічого не сказали, бо боялися». (від Марка 16:1-8)

Коментар: Матвій сказав, що стався сильний землетрус, бо ангел Господній зійшов з неба і, підійшовши до гробу, відкотив камінь і сів на нього. (від Матвія 28:3)

«Але Марія стояла біля могили й плакала. Плачучи, вона нахилилася, щоб зазирнути в могилу, і побачила двох ангелів, одягнених у біле, які сиділи там, де було тіло Ісуса, один біля голови, а інший біля ніг. Вони запитали її: «Жінко, чому ти плачеш?» Вона сказала: «Вони забрали мого Господа, — і я не знаю, куди вони його поклали». Тоді вона обернулася і побачила Ісуса, що стояв там, але вона не впізнала Його. «Жінко, — сказав він, — чому ти плачеш? Кого ти шукаєш?» Вона, думаючи, що це садівник, сказала: «Пане, якщо ви його забрали, то скажіть

мені, де ви його поклали. Я заберу його». Ісус сказав їй: «Маріє!» Вона повернулася до нього й вигукнула арамейською: «Раввуні!», що означає «Учителю». Ісус сказав: «Не утримуй Мене, бо Я ще не повернувся до Отця Свого». Натомість піди до моїх братів (побратимів) і скажи їм: «Я повертаюся до Отця Свого і Отця вашого, до Бога Свого і Бога вашого». Марія Магдалена прийшла до учнів зі звісткою: «Я бачила Господа!» І розповіла їм все, що Він їй сказав». (від Іоана 20:11-18)

«Дехто з вартових (що охороняли гробницю Ісуса) пішли в місто і розповіли первосвященикам про все, що сталося. Коли первосвященики зустрілися зі старійшинами і склали план, вони дали воїнам велику суму грошей, і повідомили їм: «Ви скажете, що Його учні прийшли вночі й викрали Його тіло поки ми спали». Якщо це повідомлення потрапить до правителя, ми переконаємо його і вбережемо вас від неприємностей». Тож, солдати взяли гроші й зробили все, що їм наказали». (від Матвія 28:11-15)

«Того ж самого дня двоє з них йшли до села, яке зветься Еммаус, близько семи миль від Єрусалиму. Вони говорили між собою про все, що сталося. Коли вони розмовляли та обговорювали це, сам Ісус підійшов до них і попрямував з ними далі. Але вони не могли його впізнати. ... (вони сказали) ми сподівалися, що це був той, хто збирався визволити Ізраїль. Більше того, сьогодні третій день, як усе це сталося. А ще, деякі наші жінки нас вразили. Сьогодні рано вранці вони пішли до могили, але не знайшли там його тіла. Вони прийшли і повідомили нам, що бачили видіння – Ангелів, які сказали, що він живий. ... Він (Ісус) сказав їм: «Які ж ви нерозумні та як важко вам повірити в усе те, що говорили пророки! Хіба Христос не повинен був прийняти ці страждання, а потім увійти у славу свою?» І так, починаючи від Мойсея та всіх пророків, він пояснив їм те, що сказано в усіх Писаннях про нього. Коли вони наблизилися до села, до якого йшли, Ісус поведився так, ніби хоче йти далі. Але вони дуже благали його, кажучи: «Залишся з нами, бо вже скоро вечір. День майже скінчився». Тож він увійшов, щоб залишитися з ними. Коли він сидів з ними за столом, то взяв хліб, подякував, розломив його й роздав їм. Тоді їхні очі відкрилися, й вони впізнали його, та він зник з їхніх очей». (від Луки 24:13-31)

«Увечері того ж першого дня тижня, коли учні були разом, а двері були замкнені через страх перед юдеями, прийшов Ісус, став серед них і сказав: «Мир вам!» Сказавши це, він показав їм свої руки й бік. Учні дуже зраділи, коли побачили Господа. І знову Ісус сказав: «Мир вам! Як Отець послав Мене, так і Я посилаю вас». І дихнувши на них, сказав: «Прийміть Духа Святого». Кому простите гріхи їх, ті будуть прощені; кому не простите, ті не будуть прощені». (від Іоана 20:19-23)

«Ті двоє, що йшли дорогою до Еммауса, повернулися до одинадцятьох інших в Єрусалимі, і коли вони розмовляли, Ісус став посеред них. ... «Він сказав їм: «Оце те, що Я вам говорив, коли був ще з вами: має збутися все, що написано про Мене в Законі Мойсеєвому, у Пророків і в Псалмах». Тоді він розкрив їм розум, щоб вони змогли зрозуміти Писання, і сказав їм: «Ось що написано: Христос страждатиме і воскресне з мертвих на третій день, і від Його імені буде проповідано покаяння та прощення гріхів усім народам, починаючи з Єрусалиму. Ви свідки цих подій. Я пошлю вам те, що Мій Отець обіцяв вам; але залишайтеся в місті, доки не покристесь силою з висоти». (від Луки 24:38, 44-49)

«Через тиждень його учні знову були в домі, і Хома був із ними. Хоча двері були замкнені, Ісус підійшов, став серед них і сказав: «Мир вам!» Тоді він сказав Фомі: «Доторкнись сюди своїм пальцем! Подивись на мої руки. Протягни свою руку і доторкнись до мого боку. Перестань сумніватися і повір». (від Іоана 20:26-27)

Христос, «Син Бога Живого» (від Матвія 16:15, 16), сказав Своїм учням, що Він створить групу «покликаних людей» (церкву), яку Бог помістить в Царство, що настане із усією силою за життя деяких з присутніх.

Він вказав більш конкретний час, коли настане Його Царство, *«промовивши до них: «Істинно кажу вам: деякі з тих, хто тут стоїть, не пізнають смерті, доки не побачать Царство Боже, що прийде із усією силою».* (від Марка 9:1)

Коментар: Отже, ми бачимо, що Христос заснував свою церкву ще за життя деяких із своїх слухачів.

Незабаром після того, як Ісус сказав Юді, що той зрадить Його, Він промовив: *«Ви ті, хто залишився зі мною під час моїх випробувань. І Я дарую вам царство, як мій Отець дав його Мені, щоб ви їли й пили за моїм столом у моєму царстві, щоб сиділи на престолах, і судили дванадцять племен Ізраїльських».* (від Луки 22:28-30)

Коментар: Деякі вважають, що апостоли були включені до церкви Христа саме тоді, коли Він призначив їм Своє Царство.

«Те, що було споконвіку, що ми чули, що ми бачили на свої очі, на що ми дивилися і чого наші руки торкалися, - про Слово життя ми свідчимо. З'явилося життя; ми бачили і свідчимо про це, і проповідуємо вам життя вічне, яке було в Отця і було явлене нам. Те, що ми бачили й чули, звіщаємо вам, щоб і ви мали спільність із нами. А наша спільність — з Отцем і з Його Сином Ісусом Христом». (1 Іоана 1:1-3)

Коли Він був готовий повернутися до Бога, до Батька, «Ісус підійшов до них і сказав: «Мені дана вся влада на небі й на землі. Тож, йдіть і зробіть Моїми учнями всі народи, охрестивши їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, і навчіть їх виконувати все, що Я вам заповів. Я буду з вами завжди аж до кінця світу». (від Матвія 28:18-20)

«Він сказав їм: «Ідіть по всьому світу та проповідуйте добру новину усім створінням». Хто увірує й охреститься, той буде спасений, а хто не увірує, той буде засуджений». (від Марка 16:15-17)

«У моїй попередній книзі, Теофіле, я писав про все, що Ісус робив і чому навчав аж до дня, коли Він був вознесений на небо, після того, як через Святого Духа Він дав настанови Своїм обраним апостолам. Після своєї муки він явився цим людям і дав багато переконливих доказів того, що він живий. Він являвся їм протягом сорока днів і розповідав про Царство Боже. Одного разу, обідаючи з ними, він наказав їм: «Не йдіть з Єрусалиму. Чекайте дару, який обіцяв мій Отець, та про який я вам розповідав». Бо Іоан хрестив водою, а через кілька днів ви будете охрещені Святим Духом». Тож, коли апостоли зустрілися, вони запитали його: «Господи, чи збираєшся ти зараз відновити царство Ізраїлю?»

«Він відповів їм: «Не вам знати час і дні, які встановив Отець Своєю владою. Але ви одержите силу, коли Святий Дух зійде на вас; Ви будете Моїми свідками в Єрусалимі, і в усій Юдеї, і в Самарії, і аж до краю землі». Сказавши це, Він піднісся на їхніх очах, і хмара закрила Його від їхніх очей».

«Вони тильно вдивлялися в небо, куди він пішов, аж раптом двоє чоловіків, одягнених у біле, з'явилися біля них. «Люди з Галілеї, — сказали вони, — чого ви стоїте тут, дивлячись на небо? Цей самий Ісус, який був узятий від вас на небо, повернеться так само, як ви бачили, як він вознісся на Небеса». Потім вони повернулися до Єрусалиму, спустившись з Оливної гори, приблизно один суботний день ходьби від міста. Коли вони прибули туди, вони піднялися нагору до кімнати, де вони мешкали. Там були присутні Петро, Іоан, Яків та Андрій; Пилип та Фома, Варфоломій та Матвій; Яків, син Алфея, Симон Зилот, і Юда, син Якова. Усі вони постійно молилися, разом із жінками та Марією, матір'ю Ісуса, а також з його братами». (Дії 1:1-14)

Коментар: Після скоєння гріха Адамом і Євою, людина незабаром вперше матиме відкритий шлях до примирення з Богом.

Що деякі нецерковні автори писали про Ісуса

Незважаючи на те, що саме Біблія розкриває життя Ісуса, за межами Біблії є чимало доказів, які підтверджують те, що Ісус є історичною особою – таким, яким його представляє Біблія. Ці сторонні записи стародавніх істориків підтверджують все те, що розповідає про нього Біблія.

Таллос

Матвій каже: *«Вони розір'яли Його... і, сівши, стерегли Його там... від години шостої аж до години дев'ятої настала темрява по всій землі»*. (від Матвія 27:35-36; 45-46)

Марко сказав про це так: *«О шостій годині темрява покрила всю землю аж до години дев'ятої»*. (від Марка 15:33)

Таллос – історик-самаритянин, який жив і працював у Римі близько 52 року нашої ери, процитований Юлієм Африканом, християнським хронографом кінця другого століття. «У третій книзі своїх історій Таллос пояснює, що ця темрява – це затемнення сонця». Африкан заперечив це повідомлення, стверджуючи, що затемнення сонця не може статися під час повного місяця, як це було, коли Ісус помер під час Пасхи. Сила повідомлення Таллоса полягає в тому, що обставини смерті Ісуса були відомі та обговорювалися в Імперському місті ще в середині першого століття. Факт розп'яття Ісуса на той час мав бути досить добре відомий – настільки відомий, що невіруючі, такі як Таллос, вважали за потрібне пояснити темряву як природне явище. ... За іронією долі, зусилля Таллоса навпаки стали основним історичним доказом життя Ісуса та достовірності розповіді Марка про темряву під час його смерті». [F. F. Bruce, "The New Testament Documents," Eerdmans, p. 113. цитовано Едвардом С. Вортоном, «Християнство: яскравий випадок історії» Говард, стор. 7]

Мара бар-Серапіон

«У Британському музеї зберігається рукопис – лист, який сирієць на ім'я Мара Бар-Серапіон надіслав своєму синові. Батько проілюстрував безглуздість переслідування таких мудрих людей, як Сократа, Піфагора і мудрого юдейського царя – тобто Ісуса, що цілком зрозуміло із контексту. «Яку вигоду отримали афіняни, стративши Сократа? Голод і чума застали їх як вирок за їхній злочин. Яку вигоду отримали жителі Самоса, спаливши Піфагора? За мить їхня земля була вкрита піском. Яку вигоду отримали євреї від втрати свого царя? Саме після цього їхнє королівство було знищено. Бог справедливо помстився за цих трьох мудреців: афіняни померли від голоду; жителів острова Самос затопили моря; євреї, спустошені і вигнані зі своєї землі, живуть у повній розсіяності. ... Мудрий Цар не помер назавжди; він продовжував жити у вченні, яке Він дав». [Британський музей Syriac Ms., Ф. Ф. Брюс, «Ісус і християнське походження поза Новим Заповітом», с. 31. цитується Едвардом К. Вортоном у його книзі «Християнство: яскравий приклад історії»]

Корнелій Тацит

Римський історик, який жив приблизно з 50 до 100 року нашої ери, писав про пожежу за Нерона. «Отже, щоб позбутися пліток про те, що саме він підпалив Рим, Нерон звинуватив та завад виняткових тортур класу, який зненавиділи за їхню мерзенисть – цей клас називали християнами. Христос, від імені якого походить ця назва, зазнав найсуворішого покарання під час правління Тіберія від рук одного з наших прокураторів, Понтія Пілата». [«Аннали та історії», 15:44. З Britannica Great Books, Vol. 15, стор. 168. цитується Едвардом К. Вортоном у його книзі «Християнство: яскравий приклад історії»]

Пліній Старший (Секунд)

Римський намісник у 112 році нашої ери писав імператору Траяну: «Вони мали звичку збиратися в певний визначений день до світанку, коли вони співали гімн Христу як Богу, і зобов'язувалися урочистою клятвою не чинити жодного лиха. ... після чого вони зазвичай розходилися, а потім знову зустрічатися, щоб поласувати їжею, яка була звичайною». [«Послання», 10:96. цитується Едвардом К. Вортеном у його книзі «Християнство: яскравий приклад історії»]

Севтоній

Літописець і придворний чиновник імператорського дому під час правління Адріана писав про 120 рік нашої ери в «Житті Клавдія». «Оскільки євреї чинили постійні заворушення за ініціативи Хреста, він (Клавдій) вигнав їх із Риму»⁶. Далі Едвард Уортон стверджує: «Причина слави цієї цитати пов'язана з тим, що Лука, шістдесятьма роками раніше, описав цей самий випадок як причину того, що апостол Павло подружився з єврейською християнською парою на ім'я Акила та Прискилла (Дії 18:1-2). Знову ж таки, згадка про Христа в історичному контексті спостерігається за рамками біблійної літератури». [Edward C. Wharton, "Christianity: A Clear Case of History," Howard p. 11]

Йосип Флавій

Йосип має цікаве спостереження. «Приблизно в цей час повстав Ісус – мудра людина, якщо його взагалі можна назвати людиною; бо він чинив дивовижні справи, був учителем для людей, які приймали правду з насолодою. Він схилив на свою сторону багатьох євреїв, а також багатьох греків ... Цей чоловік був Месією. І коли Пилат засудив Його на хресті за ініціативи наших власних лідерів, ті, хто любили Його з самого початку, не відійшли. Бо на третій день Він з'явився їм знову живим, як пророки передрікали, і говорили про нього ще багато чудових речей. І навіть тепер рід християн, названий так на його честь, ще не вимер» [«Старожитності», 18, 3.3. цитується Едвардом С. Вортеном у його книзі. "Християнство: яскравий приклад історії" Говард, стор.11]

Ранні єврейські та неєврейські письменники

Наступна цитата Ф. Ф. Брюса дуже чітко підсумовує це: «Що б ще не думали про свідчення ранніх єврейських і язичницьких авторів... вони принаймні встановлюють, для тих, хто відмовляється від свідчень християнських писань, історичний характер самого Ісуса. Деякі автори можуть гратися з ілюзією про «Міф про Христа», але вони не роблять цього на основі історичних доказів. Історичність Христа є такою ж аксіомою (самоочевидною) для неупередженого історика, як і історичність Юлія Цезаря. Це не історики, які пропагують теорії «міфів про Христа». [Ф. Ф. Брюс, "Документи Нового Завіту". С. 119. цитується Едвардом С. Вортеном у його книзі «Християнство: яскравий приклад історії»]

Висновок

Ісус із Назарету був Божою таємницею. Після спокушання Ісуса сатаною – цим бунтівним ангелом, Ісус почав проголошувати Своє послання прощення та спасіння. Після спокутної жертви (розп'яття) Ісуса, Його воскресіння та вознесіння, Його послання примирення було проголошено та запропоновано всім людям. Кожен, хто покладає свою віру, довіру і послух Йому, примиряється зі своїм Творцем і поміщається в Тіло Христа, Його Церкву.

Питання

1. Коли Ісус був хрещений (занурений) Іоаном
 - a. ☐ Небеса відкрилися.
 - b. ☐ Дух Божий зійшов на Нього.
 - c. ☐ Голос сказав: «Це мій улюблений Син, який догодив мені».
 - d. ☐ Все вищезазначене
 - e. ☐ Нічого не сталося, Він тільки промок
2. Диявол спокушав Ісуса Його бажанням до
 - a. ☐ Їжі
 - b. ☐ Влади

в. ____ Матеріальних речей

3. Ісус сказав самаритянці, що Він є Месія

Правда ____ Неправда ____

4. Через Христа людина примиряється з Богом.

Правда ____ Неправда ____

5. Що сталося під час арешту та суду над Ісусом?

а. ____ поставили під сумнів Його вчення

б. ____ вдарили його по обличчю

в. ____ передали Пилату для суду

г. ____ визнали невинним

д. ____ побили батогами

е. ____ одягнули терновий вінець на голову

є. ____ Пилат проголосив його «Царем євреїв»

ж. ____ Все вищезазначене